



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 551/2016
27.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.П. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.П., адвоката М.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К 108/14 од 20.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1235/15 од 01.12.2015. године, у седници већа одржаној 27.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.П., адвоката М.П., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К 108/14 од 20.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1235/15 од 01.12.2015. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К 108/14 од 20.07.2015. године, и то ставом првим изреке окривљени И.П. је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, као и кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и четири месеца, па га је суд затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 19.12.2014. године до 09.01.2015. године. Окривљени И.П. је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 55.996,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке пресуде према окривљеној А.Њ. одбијена је оптужба да је извршила кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и одлучено је да трошкови у односу на ову окривљену

падају на терет буџетских средстава суда. Према окривљеној А.Њ. изречена је мера безбедности одузимање предмета ближе означених у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1235/15 од 01.12.2015. године тачком један изреке одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Јагодини, окривљеног И.П. и његових бранилаца, а поводом тих жалби преиначена је по службеној дужности у погледу одлуке о казни пресуда Вишег суда у Јагодини К 108/14 од 20.07.2015. године тако што је Апелациони суд окривљеног И.П. за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од једне године у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 19.12.2014. године до 09.01.2015. године. Тачком два изреке пресуде усвојена је жалба окривљеног И.П. и његових бранилаца, па је преиначена пресуда Вишег суда у Јагодини К 108/14 од 20.07.2015. године у односу на окривљеног И.П. за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. КЗ, тако што је Апелациони суд окривљеног И.П. ослободио од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 247. став 2. у вези става 1. КЗ.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног И.П., адвокат М.П., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и врати на поновно одлучивање или исте преиначи и окривљеног И.П. ослободи од оптужбе или да према њему оптужбу одбије.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљени И.П. за кривично дело за које је осуђен у овом поступку из члана 246. став 1. КЗ, већ правноснажно осуђен у предмету Вишег суда у Јагодини К 159/10, будући да су у предметном поступку радње извршења предузете у истом временском периоду и да се ради о истој кривичној делу, па дело за које је оглашен кривим у овом поступку се није могло издвојити као посебно, јер ако је радња извршења одређена трајним глаголом, што је овде случај, сматра се да је учињено једно дело иако је радња извршена више пута, а по оцени браниоца, број предузетих радњи је ирелевантан.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Међутим, како је бранилац окривљеног И.П., указивао на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и у жалби на побијану првостепену пресуду, то Врховни касациони суд прихвата разлоге које је

дао жалбени суд на страни шест пасус други, трећи и четврти другостепене пресуде Апелационог суда у Крагујевцу и на које разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП, због чега су изнети наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде засноване на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу засновати, будући да су нижестепени судови током поступка користили аудио снимак из другог кривичног поступка који се води против А.П., те у том смислу првостепени суд у побијаној пресуди делимично цитира садржину разговора са предметног аудио снимка, наводећи да је тај аудио снимак преслушан, иако тај доказ није изведен, нити је обављено слушање тих разговора на главном претресу, већ је суд користио транскрипте тих разговора који су садржани у правноснажно окончаном предмету окривљеног А.П. У вези са изнетим, бранилац истиче да није постојала наредба за прислушкивање окривљеног И.П., већ само наредба за прислушкивање окривљеног А.П. који је између осталих комуницирао и са окривљеним И.П.

Како је првостепени суд током доказног поступка извршио увид у списе предмета Вишег суда у Јагодини К 64/12 и у пресуду Вишег суда у Јагодини К 64/12 од 17.08.2012. године, која је у односу на окривљеног А.П. постала правноснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 5461/12 од 04.03.2013. године, то се и транскрипти телефонских разговора између окривљеног А.П. и других лица који су део доказног материјала у правноснажној пресуди, имају сматрати доказима, са чијом садржином се суд у предметном поступку против окривљеног И.П. могао упознати читањем правноснажне пресуде Вишег суда у Јагодини К 64/12 у односу на окривљеног А.П., због чега су изнети наводи браниоца окривљеног И.П. којима указује да се у конкретном случају ради о недозвољеном доказу у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац окривљеног И.П. у захтеву истиче да је у побијаним пресудама утврђено да је окривљени И.П. продао хероин Д. у одређеној количини, иако се овај сведок на главном претресу изјаснио да од окривљеног И.П. није никада купио било коју количину опијата, негирајући да познаје окривљеног И.П., што јасно указује да се закључци и наводи суда заснивају на претпоставкама и да се не могу прихватити.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање од стране нижестепених судова, што није разлог предвиђен одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, из којих разлога је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**